

W zarzucie pierwszym skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, powoływała się na niedopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do jej unijnego znaku towarowego. W uzasadnieniu podnosiła, że wniosek nie był wystarczająco uzasadniony wbrew art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasadzie 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95.

Sąd orzekł, że pierwszy zarzut skarżącej, będącej wnoszącą odwołanie, nie jest dopuszczalny, ponieważ skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, nie podniosła w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą naruszenia wymogów formalnych z art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 37 lit. b) ppkt (iv) rozporządzenia nr 2868/95, badanie odwołania było ograniczone do badania rzeczywistego używania, a Izba Odwoławcza z tego względu nie była w sposób konieczny zobowiązana do zbadania kwestii prawidłowości wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Badanie zarzutu pierwszego przez Sąd byłoby jego zdaniem równoznaczne z rozszerzeniem ram faktycznych i prawnych, którymi zajmowała się Izba Odwoławcza.

Przeciwko temu zwraca się skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, podnosząc argument, że dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia stanowi wstępny wymóg orzeczenia co do istoty, który strona pozwana jest zobowiązana badać z urzędu w każdym stadium postępowania (art. 76 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, zasada 39 ust. 1, zasada 40 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia nr 2868/95, art. 64 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009, zasada 50 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95). Z tego względu nie ma znaczenia, czy skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, poruszyła konkretnie kwestię dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przed Izbą Odwoławczą.

Ponadto Wydział Unieważnień EUIPO z urzędu zbadał dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku i wyraźnie uznał za spełnione warunki art. 56 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009 i zasady 37 rozporządzenia nr 2868/95. Uznana w orzecznictwie Sądu zasada funkcjonalnej ciągłości wymaga pełnej kontroli przez Izbę Odwoławczą decyzji Wydziału Unieważnień, w tym oceny dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku. Na poparcie swojego poglądu skarżąca powołuje się między innymi na orzecznictwo Sądu w sprawach KLEENCARE, wyrok z dnia 23 września 2003 r., T-308/01, pkt 24–26, 28, 29, 32⁽³⁾; HOOLIGAN, wyrok z dnia 1 lutego 2005 r., T-57/03, pkt 22, 25⁽⁴⁾.

Wreszcie skarżąca, będąca wnoszącą odwołanie, jak najbardziej zakwestionowała dopuszczalność wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku, choć innymi słowami, zarówno w postępowaniu przed Wydziałem Unieważnień, jaki i przed Wydziałem Sprzeciwów.

Z wszystkich trzech wymienionych powodów kwestia dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku była częścią ram faktycznych i prawnych postępowania przed Izbą Odwoławczą. Badanie dopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku przez Sąd nie wykroczyło poza te ramy. W tym zakresie zarzut niedopuszczalności wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku różni się od powołania się na nowe podstawy wygaśnięcia lub unieważnienia lub od złożonego po terminie żądania dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego.

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 78, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. 1995, L 303, s. 1.

⁽³⁾ ECLI:EU:T:2003:241.

⁽⁴⁾ ECLI:EU:T:2005:29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Torino (Włochy) w dniu 9 czerwca 2017 r. – IJDF Italy Srl/Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

(Sprawa C-344/17)

(2017/C 330/04)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Torino

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IJDF Italy Srl

Strona pozwana: Violeta Fernando Dionisio, Alex Del Rosario Fernando

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywę 93/13/EWG⁽¹⁾, art. 19 ust. 1 zdanie drugie Traktatu o Unii Europejskiej i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w taki sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który w przypadku spraw pozostających ze sobą w związku, a w szczególności w przypadku powództwa gwarancyjnego związanego z postępowaniem głównym, przewiduje ich łączne rozpatrzenie przez ten sam sąd, nawet jeżeli na skutek tego przepisu jurysdykcja związana z powództwem gwarancyjnym należy do sądu innego niż sąd miejsca zameldowania lub zamieszkania konsumenta, a także jego adresu do doręczeń?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 12 czerwca 2017 r. – Mobit Soc.cons.arl/Regione Toscana

(Sprawa C-350/17)

(2017/C 330/05)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Mobit Soc.cons.arl

Druga strona postępowania: Regione Toscana

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1370/2007⁽¹⁾ (zwłaszcza w odniesieniu do zawartego w lit. b) i d) zakazu udziału przez podmiot wewnętrzny w przetargach organizowanych poza terytorium właściwego organu lokalnego), powinien być stosowany także do zamówień udzielonych przed wejściem w życie tego rozporządzenia?
- 2) Czy pojęcie „podmiot wewnętrzny” – zgodnie z tym rozporządzeniem i ewentualnie per analogiam z utrwalonym orzecznictwem dotyczącym świadczenia usług in house [in house providing] – może obejmować podmiot prawa publicznego posiadający osobowość prawną, któremu organy państwowe udzieliły bezpośrednio zamówienia na świadczenie lokalnych usług transportowych, w sytuacji, gdy pod względem organizacyjnym i w zakresie kontroli pozostaje on w bezpośrednim związku z tym organem i którego kapitał zakładowy znajduje się w posiadaniu tego państwa (w całości lub częściowo – razem z innymi podmiotami publicznymi)?
- 3) Czy w przypadku bezpośredniego udzielenia zamówienia na usługi objęte zakresem stosowania przepisów rozporządzenia (WE) nr 1370/2007, fakt, że po udzieleniu zamówienia wspomniany wyżej organ państwowy tworzy organ administracji publicznej posiadający uprawnienia organizacyjne w zakresie rozpatrywanych usług (przy czym państwo zachowuje wyłączne uprawnienie do przyznania koncesji), niepełniący żadnej „analogicznej kontroli” nad podmiotem, któremu bezpośrednio udzielono zamówienia na świadczenie usług, jest okolicznością wyłączającą stosowanie art. 5 ust. 2 rozporządzenia do udzielenia rozpatrywanego zamówienia?
- 4) W sytuacji gdy pierwotna data wygaśnięcia umowy zawartej w wyniku bezpośredniego udzielenia zamówienia, przekracza okres trzydziestoletni, upływający z dniem 3 grudnia 2039 r. [bieg terminu od daty wejścia w życie rozporządzenia (WE) nr 1370/2007], czy powoduje to niezgodność udzielenia zamówienia z zasadami, o których mowa w art. 5 w związku z art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia, czy też należy automatycznie uznać, że tę nieprawidłowość konwaliduje, ze wszelkimi skutkami prawnymi, dorozumiane ograniczenie umowy „z mocy prawa” (art. 8 ust. 3 akapit drugi) do tego trzydziestoletniego terminu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczące usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70 (Dz.U. 2007, L 315, s. 1).